
Oldřich Kapoun
Pinkadélko
a jeho dobrodružství
ilustrovala Marcela Jaklová

PINKADÉLKO

A JEHO DOBRODRUŽSTVÍ

napsal Oldřich Kapoun
ilustrovala Marcela Jaklová

OBSAH

PINKADÉLKO A HVĚZDY	5
PINKADÉLKO A FAZOLE	12
PINKADÉLKO A HŮLKA	18
PINKADÉLKO A JÍZDA KRÁLŮ	23
PINKADÉLKO A PLÁŠŤ	30
PINKADÉLKO A POUŤ	37
PINKADÉLKO A PTÁCI	44
PINKADÉLKO A RYBNÍČEK	51
PINKADÉLKO A SVATBA	58
PINKADÉLKO A ZIMA	64
PINKADÉLKO A ZOO	70
PINKADÉLKO A ŽNĚ	78
COPYRIGHT	82

PINKADÉLKO A HVĚZDY

Pinkadélko právě počítalo hvězdy na nebi. Už potřetí zjistilo, že jí dvě hvězdičky chybí.

„Kde jsou? Kam se zatoulaly?“ ptalo se samo sebe. Vtom si všimlo, že se krčí v koutku oblohy. Obě byly notně umouněné.

„Kde jste byly? Kde jste se tak umazaly?“ zeptalo se jich.

„V mlhovině labutě, když vtom tam bouchla supernova, a tak jsme celé od sazí,“ odpověděly.

„Tak se běžte vykoupat do mléčné dráhy, ať neděláte ostudu.“

„Už letíme.“ Hvězdičky se umyly a zářily jako dříve. Postavily se na nebi hned vedle velkého vozu. Konečně se dopočítalo. Právě vyšel měsíček a povídá:

„Víš, že dneska tady poletí kometa?“

„Nevím, ale je to dobrá zpráva. Počkám na ni, abych se jí na něco zeptalo.“ Opravdu. Za okamžik se na nebi objevila vlasatice. Měla krásný, zářivý chvost a vpředu zářila jasná hvězda.

„Nevíš, prosím tě, proč jitřenka bliká?“ zeptalo se Pinkadélko.

„No, nejspíš jí spadlo něco do oka, tak mrká,“ odpověděla kometa.

„Tak jí řekni, ať si ho vypláchne v mléčné dráze“

„Určitě vyřídím,“ řekla a svištěla dál. Měsíček byl právě v úplňku, ukazoval celou svoji usměvavou tvář a povídá:

„Víš, že malý vůz má rozvrzaná kolečka?“

„Nevím, ale jak mu pomoci?“

„Ať si zajede k prstencům Jupitera a ten mu je promaže.“

„Dobrá, řeknu kometě, ať mu to vyřídí.“

Mezi tím si začalo souhvězdí kuřátka hrát na schovávanou vedle velkého vozu, které tvoří sedm větších a dvě docela drobné hvězdy. Lidé si zkoušejí ostrost svého zraku tím, že ten, kdo vidí všech devět hvězd, má oči v pořádku. Pinkadélko si to vyzkoušelo a vidělo všech devět. Navíc vidělo, že rudý Mars mění barvu na okrovou. To tam vládnou silné bouře, které zvedají mračna prachu a způsobují změnu zbarvení. Kolem krouží jeho měsíce. Mezi nimi i ledová Europa, kde by za jistých okolností mohl být i život.

Staří mořeplavci se řídili při svých cestách podle hvězd. Dokázali doplout až do daleké Indie. Tam obchodovali s kořením, hedvábím a dalšími vzácnostmi orientu. Jeden z nich doplul až k dalekému Karáčí, kde žila spanilá princezna. Měla nádhernou tvář, překrásné hedvábné šaty a kolem ní byly zástupy sloužících. Žila v paláci vykládaném drahokamy a překrásnými kachlemi tvořících mozaiky. Měl sto komnat, dvě kopule a čtyři minarety. Kolem byly krásné zahrady s jezírky, ve kterých plavaly exotické rybky. Stromy a keře byly sestřihány do geometrických tvarů.

Kupec, který přicestoval z daleké Evropy, se do krásky zamiloval na první pohled. Nosil jí drobné dárky a snažil se jí být pořád nablízku. Ona mu jeho přízeň opětovala. Měli však jeden problém. Nerozuměli si. Jejich jazyky byly příliš odlišné. Hledali společnou řeč, až ji našli. Sedávali pod noční oblohou a ukazovali si jednotlivé hvězdy a souhvězdí a vždycky je společně pojmenovali. Tak se pomalu sblížili, až i princezna zahořela láskou ke kupci. Byla tu však jedna potíž. Sultán nechtěl ani slyšet o tom, že by se mohla princezna vydat za cizince. Kupec i princezna z toho byli nešťastní. Zašli tedy za kouzelníkem, aby jim pomohl. Ten dlouho přemýšlel a pak řekl:

„Mohu vám pomoci k tomu, abyste byli navěky spolu, ale má to háček.“

„Nic nám nemůže být dražší, než společný život,“ řekli.

„V tom je právě ta potíž. Můžete být na věky spolu, ale ne tady na zemi, ale na nebi. Rozhodněte se sami.“

„Ach, ano. Raději spolu na nebi, než v odloučení zde na zemi.“

„Dobrá, staniž se,“ řekl kouzelník a pronesl kouzelnou formuli. Vtom se zvedl vítr, proměnil se ve vír, který vynesl oba milence do nebe. Od té doby na noční obloze září souhvězdí blíženců. Pokaždé, když ho pozoruji, cítím vůni orientálního koření a vidím nádherné východní paláce.

Pinkadélko pozorovalo svým dalekohledem noční oblohu, když vtom začala padat hvězda, která mu spadla na zahrádku. Byla celá žhavá a svítila. Byl to jen takový malý kamínek velký asi jako vlašský oříšek. Pinkadélko ho zvedlo a muselo ho hodně pofoukat, aby zchladl.

„Tak odkud letíš a jaké máš zprávy?“ zeptalo se.

„Letím od jitřenky. Pozdravuje tě a děkuje za radu. Opláchla se v mléčné dráze a už nemžourá. Mám ti za odměnu splnit tři přání,“ řekl meteor.